

Sentină

Stefan Doroftei Doimaneanu

Dintotdeauna
Hrana sufletului meu,
Mai tot timpul flămând
Și în continuu
Neastâmpăr
Era iubirea,
Cea veșnic însetată
De nurii și farmecele
Evei.

Cea primită în dar,
Se plictisea și se topea
Încet,
Ca fumul străveziu.

Cea furată
De la orișicine,
Orișicând,
Era ca un vulcan
Frământat de lavă,
Dar care se stingea
Înainte de erupție.

Deși devenisem expert
În rapt de amor,
Într-o zi
Am fost prins subtilizând
Dragostea adevărată.

Am fost judecat la altar
Și pedepsit
Cu peste patruzeci de ani
De căsătorie
Fericită.

Mai evadez uneori
La 2 Mai
Ascunzându-mă
În valurile mării,
Unde îi mulțumesc cerului,
În nesfârșitele nopți
Ce îmi așează
Stele noi

POEZII ONLINE

Pe epoleții sufletului,
Unde las nostalgia
Să mă inunde,
Tinetetea
Să mă bântuie,
Și unde mă încarc
Cu iboste
Nemuritoare.